

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **DEZA, a. s.**, se sídlem Masarykova 753, Valašské Meziříčí, zastoupený JUDr. Petrou Novákovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Hvězdova 1734/2, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2012, č. j. 30 Af 116/2011 – 54,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2012, č. j. 30 Af 116/2011 – 54 a rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 19. 5. 2011, č. j. 3850/11-1400-702758, č. j. 3846/11-1400-702758, č. j. 3845/11-1400-702758 a č. j. 3840/11-1400-702758 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 10.712 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Petry Novákové, Ph.D., advokátky.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 13.228 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Petry Novákové, Ph.D., advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 7. 12. 2012, č. j. 30 Af 116/2011 – 54, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 19. 5. 2011, č. j. 3850/11-1400-702758, č. j. 3846/11-1400-702758, č. j. 3845/11-1400-702758 a č. j. 3840/11-1400-702758, jimiž byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu ve Valašském Meziříčí (dále jen „finanční úřad“) ze dne 15. 12. 2010, č. j.

63701/10/405960806228, č. j. 63700/10/405960806228, č. j. 63667/10/405960806228 a č. j. 63775/10/405960806228, kterými byla sice snížena daňová povinnost stěžovatele na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2007 až 2010, ale nikoliv ve vztahu k železniční dráze – vlečka v k.ú. Lhotka nad Bečvou, Mštěnovice, Příluky, Juřinka a Krásno nad Bečvou (dále jen „vlečka“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že klíčovou otázkou pro správnou aplikaci ust. § 7 zákona č. 338/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“), je posouzení toho, zda vlečka je samostatnou věcí v právním slova smyslu nebo součástí pozemku. K tomu, aby stavba byla v rámci daně z nemovitostí předmětem daně ze staveb, nepostačí, že podléhá kolaudaci, ale je třeba zkoumat také, zda splňuje pojmové znaky stavby jako věci nemovité ve smyslu zákona č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). Nejsou-li splněny pojmové znaky stavby jako věci nemovité, je jedinou nemovitostí, která podléhá zdanění, pozemek. Krajský soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že vlečka měla být zdaněna daní z pozemků, ale podle jeho názoru byla vlečka správně zdaněna daní ze staveb, neboť nejde o pozemek, resp. jeho součást, ale o samostatnou stavbu spojenou se zemí pevným základem, tedy o nemovitost v souladu s ust. § 119 odst. 2 o. z. Při posouzení této otázky vycházel krajský soud především ze zákona č. 266/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „dražní zákon“), neboť se jedná o jasně specifikovanou stavbu železniční dráhy, jejíž pojmové vymezení, parametry a základní stavebně-technické podmínky jsou obsaženy právě v tomto zákoně a navazujícím prováděcím předpise – vyhlášce č. 177/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „dražní řád“). Finanční ředitelství proto nepochybovalo, pokud změnilo stěžovatelem určené zařazení vlečky v dodatečných daňových přiznáních tak, že je předmětem daně ze staveb a nikoli daně z pozemků.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že k tomu, aby vlečka podléhala dani ze staveb, musela by být stavbou podle ust. § 119 o. z., tzn., že by musela splnit definiční znaky samostatné nemovité věci. Předmětná vlečka však tyto definiční znaky nesplňuje. I když právní režim vlečky se řídí dražním zákonem a dražním řádem, není možné dospět k závěru o její právní samostatnosti prostým odkazem na výše uvedené právní předpisy, jak to činí krajský soud v napadeném rozsudku, neboť tyto právní předpisy neřeší právní povahu železniční dráhy. Ty se zabývají konstrukčními a provozními prvky železniční dráhy a posuzují tak dráhu z hlediska stavebních procesů. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu, např. nálezu ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. I. ÚS 531/05, je třeba individualizovaně přezkoumat, zda v konkrétní věci byly naplněny všechny znaky rozhodné pro to, aby určitá věc mohla být samostatným předmětem vlastnických vztahů, tj. nemovitostí, jak ji definuje soukromé právo. Krajský soud však tímto způsobem v dané věci nepostupoval, protože k závěru, že vlečka patřící stěžovateli je nemovitostí dospěl nikoliv na základě ohledání a přezkoumání předmětné vlečky, nýbrž prostým výkladem textu dražního zákona, resp. dražního řádu, aniž by jakkoliv zohlednil skutkový stav. Tím zatížil své rozhodnutí nezákonností stejného charakteru, jaká byla stěžovatelem vytýkána i správnímu rozhodnutí, a se kterou se krajský soud nevypořádal. I v napadeném rozsudku totiž chybí individuální posouzení druhu a konstrukce vlečky provozované stěžovatelem. Toto posouzení je přitom v případě, kdy relevantní právní úprava nestanoví fikci samostatnosti věci, určující. Navíc z odborné literatury a závazných předpisů věnujících se problematice konstrukce železničních staveb je zřejmé, že technologická řešení jednotlivých staveb železničních drah se co do použití materiálů a konstrukčních prvků mohou zásadně odlišovat, což má za následek nemožnost paušálního podřazení všech různých staveb železničních drah pod právní kategorii nemovitostí, resp.

pokračování

pod předmět daně ze staveb. Stěžovatel dále poukázal na to, že předmětná vlečka má železniční spodek tvořen způsobem jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1118/2005, tj. vrstvením různých materiálů. Protože Nejvyšší soud v citované věci jednoznačně odmítl takové vrstvení materiálů považovat za stavbu, je stěžovatel přesvědčen o nutnosti aplikovat závěry vyslovené v tomto rozsudku i na danou věc, tj. že vlečka není samostatným předmětem právních vztahů. Jak vyplývá z nálezů Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 483/01, posouzení existence pevného základu konkrétní stavby je otázkou odbornou, k níž soud zpravidla nemá dostatek odborných znalostí, a proto je třeba v rámci dokazování provést důkaz znaleckým posudkem či odborným vyjádřením. Napadený rozsudek se však s otázkou nutnosti znaleckého posouzení nijak nevypořádal, když navíc na existenci pevného spojení usoudil z prosté citace drážních předpisů. Rovněž ze správního rozhodnutí je zřejmé, že úvaha správního orgánu ohledně právního režimu vlečky se omezila jen na citaci z drážního řádu. Proto již napadené správní rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci, v rozporu s judikaturou požadující individuální hodnocení věci a v rozporu s právním závěrem Ústavního soudu ohledně nutnosti ustanovení znalce pro zjištění pevného spojení se zemí. Stěžovatel rovněž uvedl, že pojem „stavba“ použitý v drážních předpisech je nutné vykládat ve smyslu stavebněprávním, tj. jako předmět či výsledek stavební činnosti v podobě stavebního díla. Drážní zákon ani drážní řád nepoužívají pojem „stavba“ ve smyslu občanskoprávním, tj. nedefinují předmětný pojem z pohledu vlastnických vztahů či samostatnosti věci. Základní znaky, které musí každá stavba splňovat, aby se mohlo podle o. z. jednat o nemovitost, podle ustálené judikatury jsou: 1) musí se jednat o vymežitelný kus vnějšího světa, tj. je možné určit, kde končí pozemek a kde začíná stavba, 2) nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení věci a její spojení se zemí musí být takové, aby bylo schopno odolat účinkům přírodních vlivů dané lokality na věc a účinkům vlastního působení věci a 3) nesmí se jednat o součást pozemku, na kterém je umístěna. Podle názoru stěžovatele lze právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1118/2005 plně aplikovat i na šterkový násep, resp. železniční spodek, na kterém jsou položeny pražce a kolejnice. Šterkový násep, stejně jako ve věci řešené Nejvyšším soudem v citovaném rozsudku (tenisový dvorec), představuje pouhé navrstvení přírodního materiálu na pozemek a je pouze určitým ztvárněním povrchu země. Nelze proto geometricky vymežit a určit, kde končí pozemek, na kterém je násep umístěn, a kde začíná vlečka. Z tohoto důvodu není vlečka samostatnou stavbou v občanskoprávním smyslu, a nepodléhá tudíž dani ze staveb, ale dani z pozemků. Stěžovatel poukázal také na to, že železniční svršek spočívá na železničním spodku, který je navrstvením přírodního materiálu a nikoliv pevným spojením. Podle jeho názoru není vlečka skládající se ze šterkovitého železničního spodku a na něm položených pražců a kolejnic samostatnou nemovitostí, ale je součástí pozemku jako věci hlavní. Toto posouzení podporují rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č.j. 5 Afs 24/2008-63, a Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 1994, sp. zn. 3 Cdo 40/93. Na základě výše uvedených důvodů je proto stěžovatel přesvědčen, že vlečka definiční znaky pro stavbu podle o. z. nesplňuje, a proto nemůže podléhat dani ze staveb. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a rozhodnutí finančního ředitelství a věc vrátil odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení, případně aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolací finanční ředitelství se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnilo s napadeným rozsudkem, včetně jeho odůvodnění, a neshledává tento jej

nepřezkoumatelným a nezákonným. Aby byla stavba správně předmětem daně ze staveb v souladu s ust. § 7 zákona o dani z nemovitostí, nepostačí, že podléhá kolaudaci, ale je třeba zkoumat také to, zda splňuje pojmové znaky stavby jako věci nemovité ve smyslu o. z. Zda jde o stavbu spojenou se zemí pevným základem či nikoli je přitom nutno vždy posoudit podle povahy a okolností konkrétního případu s tím, že, jak již vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. I. US 531/05, stavba jako nemovitost musí být vymezitelným kusem vnějšího světa, který tvoří samostatnou věc, nikoli součást věci jiné, v daném případě pozemku. Krajský soud správně posoudil, že předmětná vlečka byla důvodně zdaněna daní ze staveb, neboť nejde o pozemek, resp. jeho součást, ale o samostatnou stavbu spojenou se zemí pevným základem, tedy o nemovitost v souladu s ust. § 119 odst. 2 o. z. Krajský soud v tomto směru v první řadě vycházel ze základního rozdělení věcí na nemovité a movité, přičemž předpokladem pro to, aby posuzovaná vlečka mohla představovat věc nemovitou, je její schopnost být vůbec věcí ve smyslu ust. § 118 odst. 1 o. z., tj. věcí v právním smyslu jako předmět občanskoprávních vztahů včetně vlastnických. Pro posouzení této specifické věci nachází krajský soud oporu také v drážním zákoně, neboť se jedná o jasně specifikovanou stavbu železniční dráhy, jejíž pojmové vymezení, parametry a základní stavebně-technické podmínky jsou obsaženy právě v tomto zákoně a v navazujícím prováděcím předpise - drážním řádu. Na základě uvedených právních předpisů, tedy především o. z. a drážního zákona krajský soud důkladně posoudil skutkový stav a zjistil, že předmětná vlečka je stavbou, která podléhá dani ze staveb. S ohledem na výše uvedené odvolací finanční ředitelství navrholo, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí jsou předmětem daně ze staveb na území České republiky

- a) stavby, pro které byl vydán kolaudační souhlas, nebo stavby užívané před vydáním kolaudačního souhlasu,
- b) stavby způsobilé k užívání na základě oznámení stavebnímu úřadu nebo stavby podléhající oznámení stavebnímu úřadu a užívané,
- c) stavby, pro které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí nebo kolaudačnímu rozhodnutí podléhající a užívané anebo podle dříve vydaných právních předpisů dokončené,
- d) byty včetně podílu na společných částech stavby, které jsou evidovány v katastru nemovitostí,
- e) nebytové prostory včetně podílu na společných částech stavby, které jsou evidovány v katastru nemovitostí.

Jedním z předpokladů pro to, aby stavba byla předmětem daně podle citovaného ustanovení je, že je nemovitou stavbou. Proto je vždy třeba mimo jiné zkoumat, zda se jedná o nemovitou stavbu ve smyslu občanskoprávním. Nesplňuje-li výsledek stavební činnosti pojmové znaky stavby jako věci nemovité, je jedinou nemovitostí, která by mohla být předmětem daně z nemovitosti, jen pozemek, na kterém byla stavební činnost uskutečněna. V této souvislosti lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2007, sp.

pokračování

zn. I. ÚS 531/05, v němž byl vysloven právní názor, že pojmem stavba ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitosti se rozumí stavba jako nemovitá věc ve smyslu o. z.

V dané věci není mezi účastníky sporné, že má-li být konkrétní nemovitost zdaněna daní ze staveb, musí se jednat o samostatnou nemovitou věc ve smyslu ust. § 119 odst. 2 o. z.

Předpokládá-li zákon o dani z nemovitostí pro vyměření daně ze staveb existenci stavby ve smyslu občanskoprávním, musí soud při přezkumu rozhodnutí finančních orgánů k žalobnímu bodu posoudit, zda předmětná nemovitost takovou stavbou je či nikoli. Neučiní-li tak, stává se předmětem daně odlišný objekt, než který za předmět daně pokládá zákon o dani z nemovitostí (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. I. ÚS 531/05).

V nálezu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 483/01, Ústavní soud k této problematice uvedl, že „*Ide - li o stavbu spojenou se zemí pevným základem či nikoliv je třeba vždy posoudit podle okolností konkrétního případu. Přitom "spojení se zemí pevným základem" je možno stručně charakterizovat tak, že věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení věci. Pevné spojení věci se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat zejména účinkům přírodních vlivů dané lokality na věc a účinkům vlastního působení věci. Z hlediska stavebního je pevný základ základovou prostorovou konstrukcí geometricky a fyzikálně jednoznačně vymezenou a definovanou, a to pro konkrétní stavební objekt, v konkrétní lokalitě a v konkrétních vnitřních a vnějších podmínkách. Je zřejmé, že posouzení existence pevného základu konkrétní stavby je otázkou odbornou, k níž soud zpravidla nemá dostatek odborných znalostí, a proto je třeba v rámci dokazování provést důkaz znaleckým posudkem či odborným vyjádřením. Důkaz znaleckým posudkem včetně případného slyšení znalce je soud oprávněn hodnotit podle § 132 o.s.ř., čili především podle zásady volného hodnocení důkazů. Hodnocení soudu však nemohou podléhat odborné znalecké závěry ve smyslu jejich správnosti, soud může hodnotit přesvědčivost posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logické odůvodnění znaleckého nálezu a jeho soulad s ostatními provedenými důkazy.*“

Správce daně a finanční ředitelství, stejně jako krajský soud, však při posuzování odborné otázky, zda se jedná o stavbu spojenou se zemí pevným základem, nevycházely ze znaleckého posudku nebo odborného vyjádření, ale své závěry učinily pouze na základě drážní zákona a drážního řádu. Tímto způsobem však nelze dospět k nezvratnému závěru, zda předmětná vlečka je či není stavbou ve smyslu ust. § 119 odst. 2 o. z. Drážní zákon totiž v ust. § 3 odst. 1, v němž je upravena kategorizace drah, pod písm. c) pouze definuje vlečku jako dráhu, která slouží vlastní potřebě provozovatele nebo jiného podnikatele a je zaústěná do celostátní nebo regionální dráhy nebo jiné vlečky a v ust. § 5 odst. 1 až 3 pak vymezuje, co se rozumí stavbou dráhy a stavbou na dráze. Správní orgány, a následně ani krajský soud, se vůbec nezabývaly tím, jaké jsou technické parametry vlečky, jak je konstruována, jaká technologie byla při její stavbě použita apod., aby bylo možno posoudit, jaký charakter stavba vlečky má, a zda se tedy jedná o stavbu pevně spojenou se zemí. Ne každá stavba, byť odpovídá stavebněprávním předpisům, je rovněž stavbou ve smyslu ust. § 119 odst. 2 o. z. Není zřejmé, zda vlečka je součástí pozemku nebo stavbou ve smyslu občanskoprávním. Přitom stavbou ve smyslu občanskoprávním nemůže být stavební činností vytvořená stavba či konstrukce, u níž nelze určit jasnou hranici, kde končí pozemek a kde začíná samotná stavba.

Vzhledem k nedostatečně zjištěnému stavu věci se Nejvyšší správní soud nemůže vypořádat se stížní námitkou, že vlečka není stavbou ve smyslu občanskoprávním. Skutkový stav, na základě něhož učinily správní orgány závěr, že předmětná vlečka je stavbou ve smyslu ust. § 119 odst. 2 o. z., tak nemá oporu ve správním spise. Krajský soud proto pochybil, pokud pro tuto důvodně vytýkanou vadu napadené správní rozhodnutí nezrušil.

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Jelikož rozhodnutí finančního ředitelství trpí podstatnou vadou řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, pro kterou bylo rozhodnutí možno zrušit již v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud za použití ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil také napadené rozhodnutí finančního ředitelství a věc vrátil odvolacímu finančnímu ředitelství dalšímu řízení.

V dalším řízení tedy odvolací finanční ředitelství posoudí, zda se v případě předmětné vlečky jedná o stavbu ve smyslu ust. § 119 odst. 2 o. z. Za tím účelem bude třeba doplnit dokazování, a to zejména znaleckým posudkem nebo odborným vyjádřením, pokud odvolací finanční ředitelství dospěje k závěru, že k tomu nemá správní orgán dostatek odborných znalostí.

Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení.

V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000 Kč a odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání ve věci) 3 x 2.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)], tj. celkem 6.300 Kč, zvýšená o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. o 1.323 Kč. Náhrada hotových výdajů činí 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. celkem 900 Kč, zvýšená o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. o 189 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 10.712 Kč. Odměnu za úkon právní služby podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky (další porada s klientem přesahující jednu hodinu) Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tento úkon učinil.

pokračování

V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5.000 Kč a odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupkyně. Odměna zástupkyně činí za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci samé) 2 x 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky], tj. celkem 6.200 Kč, zvýšená o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. o 1.302 Kč. Náhrada hotových výdajů činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. celkem 600 Kč, zvýšená o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. o 126 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 13.228 Kč. Odměnu za úkon právní služby podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky (další porada s klientem přesahující jednu hodinu) Nejvyšší správní soud zástupkyni stěžovatele nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tento úkon učinila.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu